Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 22. martā*

Eiropas Savienības preču zīme — Atcelšanas process — Eiropas Savienības vārdiska preču zīme "The Specials" — Faktiska izmantošana — Regulas (EK) Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunkts — Preču zīmes īpašnieka piekrišana — Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkts

Lieta T-336/15

Windrush Aka LLP , Londona (Apvienotā Karaliste), ko pārstāv *S. Malynicz, QC,* un *S. Britton, solicitor,*

prasītāja,

pret

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*), ko pārstāv *J. Crespo Carillo*, pārstāvis,

atbildētājs,

otrs procesa *EUIPO* Apelācijas padomē dalībnieks, kas iestājies lietā Vispārējā tiesā –

Jerry Dammers , ar dzīvesvietu Londonā, ko pārstāv *C. Fehler, solicitor, H. Cuddigan* un *B. Brandreth, barristers,*

prasībā par *EUIPO* Apelācijas pirmās padomes 2015. gada 18. marta lēmumu lietā R 1412/2014-1 attiecībā uz atcelšanas procesu starp *Windrush Aka* un *J. Dammers*.

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*], tiesneši V. Valančus [*V. Valančius*] (referents) un U. Ēbergs [*U. Öberg*],

sekretāre J. Veiherte [*J. Weychert*], administratore,

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 25. jūnijā,

ņemot vērā *EUIPO* atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 20. novembrī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2015. gada 20. novembrī,

pēc 2016. gada 6. decembra tiesas sēdes

* * Tiesvedības valoda – angļu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2005. gada 27. jūlijā persona, kas iestājusies lietā, *Jerry Dammers*, pamatojoties uz grozīto Padomes 1993. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.) (aizstāta ar Padomes 2009. gada 26. februāra Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Kopienas preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.)), Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojā (*EUIPO*) ar numuru 3725082 reģistrēja Eiropas Savienības vārdisku preču zīmi “The Specials”.

2 Preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika reģistrēta iepriekš minētā Eiropas Savienības preču zīme, ietilpst 9., 16., 25. un 41. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām un attiecībā uz katru no šīm klasēm atbilst šādam aprakstam:

— 9. klase: “Zinātniskie, kuģniecības, ģeodēziskie, fotogrāfiskie, kinematogrāfiskie, optiskie, svēršanas, mērīšanas, signalizācijas, kontroles (pārbaudes), glābšanas un mācību aparāti, ierīces un instrumenti; aparāti, ierīces un instrumenti elektriskās strāvas pārvadei, komutācijai, pārveidošanai, uzkrāšanai, regulēšanai vai kontrolei; aparāti skaņas vai attēlu ierakstam, pārraidei vai reproducēšanai; magnētiskās informācijas vides, ieraksta diski; tirdzniecības automāti un mehānismi ar naudas iedarbināmiem aparātiem; kases aparāti, rēķināšanas mašīnas, informācijas apstrādes ierīces un datori; ugunsdzēsības ierīces”;

— 16. klase: “Kompaktdisku iesaiņojums; audio kasetes un ciparvideodiski; fotogrāfijas, drukāšanas un kopēšanas iekārtas un kompaktdiskiem, audio kasetēm un ciparvideodiskiem paredzētas plāksnes apvalku, grāmatiņu un etiķešu formā; fotogrāfijas, drukāšanas un kopēšanas iekārtas un plāksnes izkārtņu izgatavošanai”;

— 25. klase: “Apģērbi, apavi, galvassegas”.

— 41. klase: “Audzināšana; apmācība; izpriecas; sporta un kultūras pasākumi”.

3 2012. gada 30. oktobrī prasītāja *Windrush Aka LLP* iesniedza pieteikumu par iepriekš minētās Eiropas Savienības preču zīmes atcelšanu, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu, attiecībā uz visām šī sprieduma 2. punktā minētajām precēm un pakalpojumiem, jo šī preču zīme neesot tikusi faktiski izmantota.

4 Ar 2014. gada 17. marta lēmumu Anulēšanas nodaļa daļēji apmierināja pieteikumu par atcelšanu. Tā atzina apstrīdēto preču zīmi par atceltu attiecībā uz šī sprieduma 2. punktā minētajām precēm un pakalpojumiem, izņemot 9. klasē ietilpstošos “[audio-video] kompaktdiskus” un “lejupielādējamās elektroniskās publikācijas”, attiecībā uz kuriem tā apstiprināja apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas spēkā esamību.

5 2014. gada 19. maijā prasītāja saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 58.–64. pantu iesniedza *EUIPO* apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu daļā, kurā bija apstiprināta apstrīdētās preču zīmes reģistrācija attiecībā uz šī sprieduma 4. punktā norādītajām precēm.

6 Ar 2015. gada 18. marta lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) *EUIPO* Apelācijas pirmā padome daļēji apmierināja apelācijas sūdzību. Tā atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumu daļā, kurā tā bija apstiprinājusi apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas spēkā esamību attiecībā uz 9. klasē ietilpstošajām

“lejupielādējamajām elektroniskajām publikācijām”, un atzina šo preču zīmi par atceltu attiecībā uz šīm precēm. Tā turpretī apstiprināja apstrīdētās preču zīmes spēkā esamību attiecībā uz 9. klasē ietilpstošajiem “[audio-video] kompaktdiskiem”, pamatojoties uz to, ka trešā persona ir izmantojusi šo preču zīmi ar personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu un ka tā ir tikusi faktiski izmantota attiecībā uz minētajām precēm.

Lietas dalībnieku prasījumi

7 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

8 *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

9 Savas prasības pamatojumam prasītāja ir izvirzījusi vienu pamatu, kas būtībā attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkta pārkāpumu, ciktāl Apelācijas padome esot kļūdaini uzskatījusi, ka persona, kas iestājusies lietā, ir atbilstoši piekritusi tam, ka trešā persona izmanto apstrīdēto preču zīmi šīs tiesību normas izpratnē.

10 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punkta a) apakšpunktā būtībā ir paredzēts, ka Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka tiesības tiek atzītas par atceltām, pamatojoties uz *EUIPO* iesniegtu attiecīgu pieteikumu, ja nepārtrauktā piecu gadu ilgā laikposmā preču zīme nav tikusi faktiski izmantota Eiropas Savienībā saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, un nav pamatotu iemeslu tās neizmantošanai.

11 Šajā ziņā atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktam preču zīmes izmantošana ar īpašnieka piekrišanu ir uzskatāma par darbību, kad preču zīmi izmanto pats īpašnieks.

12 Vispirms ir jānorāda, ka prasītāja prasības pieteikumā nav apstrīdējusi Apelācijas padomes vērtējumu, atbilstoši kuram apstrīdētā preču zīme ir tikusi faktiski izmantota saistībā ar 9. klasē ietilpstošajiem “[audio-video] kompaktdiskiem”.

13 Tomēr tiesas sēdē tā norādīja, ka tās atlīdzības apmērs, kura tika samaksāta personai, kas iestājusies lietā, par apstrīdētās preču zīmes izmantošanu, ko persona, kas iestājusies lietā, bija norādījusi *EUIPO*, esot pārāk niecīgs, lai pierādītu apstrīdētās preču zīmes faktisku izmantošanu. Šis apgalvojums, ciktāl tā mērķis ir pirmoreiz tiesas sēdē apstrīdēt Apelācijas padomes vērtējumu par apstrīdētās preču zīmes faktisko izmantošanu, ir jānoraida kā nepieņemams. Tas nevar tikt uzskatīts par saistītu ar tā pamata papildinājumu, kurš attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkta pārkāpumu, vai par tādu, kuram ir cieša saikne ar minēto pamatu.

14 No tā izriet, ka Vispārējai tiesai ir jālemj tikai par to, vai apstrīdētās preču zīmes faktiska izmantošana attiecībā uz šīm precēm ir tikusi veikta ar personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkta izpratnē.

15 Sava vienīgā pamata pamatojumam prasītāja ir izvirzījusi piecus iebildumus.

Par pirmo iebildumu, ar kuru tiek apgalvota Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkta neņemšana vērā

16 Prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padome apstrīdētajā lēmumā ir kļūdaini minējusi Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu, lai gan šai tiesību normai neesot bijusi nozīme, izlemjot konkrēto tās izskatīto gadījumu, atšķirībā no minētās regulas 15. panta 2. punkta.

17 Saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu faktiska preču zīmes izmantošana ietver arī pierādījumu par tās izmantošanu veidā, kas elementos, kuri nemaina minētās preču zīmes atšķirtspēju, atšķiras no veida, kādā tā ir reģistrēta.

18 Šīs normas, ar kuru netiek mēģināts uzspiest veida, kādā tiek izmantota preču zīme, un veida, kādā tā tikusi reģistrēta, precīza atbilstība, mērķis ir atļaut šīs preču zīmes īpašniekam apzīmējuma komerciālās izmantošanas gadījumā veikt tajā izmaiņas, kas, nemainot atšķirtspēju, ļauj to labāk pielāgot attiecīgo preču vai pakalpojumu tirdzniecības vai mārketinga prasībām. Atbilstoši šim mērķim šīs normas materiālās piemērošanas joma ir jāuzskata par ierobežotu attiecībā uz situācijām, kurās apzīmējums, ko preču zīmes īpašnieks izmanto konkrēti tāpēc, lai apzīmētu preces vai pakalpojumus, saistībā ar kuriem tā ir reģistrēta, ir tādā formā, kādā tiek komerciāli izmantota šī pati preču zīme (skat. spriedumu, 2015. gada 10. decembris, *Sony Computer Entertainment Europe*/ITSB – *Marpefa* (“Vieta”), T-690/14, nav publicēts, EU:T:2015:950, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Šajā lietā ir vispārzināms, ka jautājums par apstrīdētās preču zīmes iespējamo izmantošanu veidā, kas atšķiras no veida, kādā tā ir reģistrēta, nebija daļa no lietas priekšmeta nedz Anulēšanas nodaļā, nedz Apelācijas padomē.

20 Tāpat lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka Apelācijas padomei bija jāizvērtē, vai persona, kas iestājusies lietā, bija piekritusi tam, ka trešā persona izmanto apstrīdēto preču zīmi, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktu, un ka, minot Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu, Apelācijas padome nav minējusi šajā ziņā atbilstošo tiesību normu.

21 Tomēr ir jākonstatē, ka Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 38.–45. punktā ir izvērtējusi, vai persona, kas iestājusies lietā, bija devusi savu piekrišanu trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai. Tā šajā ziņā ir interpretējusi līgumu, uz kuru bija atsaukusies prasītāja un kurš 1979. gada 8. jūnijā bija noslēgts starp personu, kas iestājusies lietā, un pārējiem māksliniekiem, no vienas puses, un mūzikas ierakstu izdevniecību, no otras puses (turpmāk tekstā – “1979. gada 8. jūnija līgums”), ar mērķi noteikt, vai no šī līguma izriet, ka persona, kas iestājusies lietā, bija piekritusi tam, ka šī ierakstu izdevniecība izmanto mūzikas grupas “The Specials” nosaukumu. Šajā ziņā tā ir secinājusi, ka minētā mūzikas ierakstu izdevniecība bija izmantojusi šo nosaukumu ar personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu.

22 Līdz ar to ir jāuzskata, ka Apelācijas padome ir izvērtējusi tajā izvirzīto jautājumu par to, vai persona, kas iestājusies lietā, bija piekritusi trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai, un ka tā šajā nolūkā ir piemērojusi Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktu.

23 No tā izriet, ka tas, ka Apelācijas padome ir minējusi Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu, nevis šīs regulas 15. panta 2. punktu, ir tikai formāla rakstura kļūda, kura nav ietekmējusi Apelācijas padomes vērtējuma par tajā izvirzīto jautājumu iznākumu.

24 Līdz ar to pirmais iebildums ir jānoraida.

Par otro iebildumu, ar kuru tiek apgalvots piekrišanas jēdziena kā autonoma Savienības tiesību jēdziena pārkāpums

25 Prasītāja apgalvo, ka, neņemot vērā Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktu, lai izvērtētu, vai persona, kas iestājusies lietā, bija devusi savu piekrišanu trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai, Apelācijas padome nav ņēmusi vērā, ka šajā tiesību normā minētais piekrišanas preču zīmes izmantošanai jēdziens ir jāinterpretē, ņemot vērā tikai Savienības tiesības. Šajā ziņā Apelācijas padome, noraidot prasītājas argumentus, esot kļūdaini balstījusies uz *High Court of Justice (England and Wales)* (Augstā tiesa (Anglija un Velsa), Apvienotā Karaliste) nolēmumu par atbilstošo 1979. gada 8. jūnija līguma noteikumu interpretāciju neesamību.

26 Tāpat prasītāja apgalvo, ka Apelācijas padome ir kļūdaini interpretējusi atsevišķus 1979. gada 8. jūnija līguma noteikumus, neuzskatot, ka šajā līgumā ir ietverta visu to ar mūzikas grupas “The Specials” nosaukuma izmantošanu saistīto tiesību nodošana trešai personai, kam ir saikne ar minētās grupas mūzikas ierakstiem.

27 Vispirms saistībā ar prasītājas argumentu, ka Apelācijas padome neesot izvērtējusi piekrišanas preču zīmes izmantošanai jēdzienu atbilstoši vienīgi Savienības tiesībām, ir jākonstatē, ka šis arguments ir balstīts uz pieņēmumu, ka minētā padome, izvērtējot, vai persona, kas iestājusies lietā, bija piekritusi trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai, nav ņēmusi vērā Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktu. Kā norādīts šī sprieduma 22. punktā, Apelācijas padomes vērtējums par šo jautājumu tika sniegts, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktu.

28 Vēl apstrīdētā lēmuma 40. punktā Apelācijas padome ir norādījusi, ka, tā kā 1979. gada 8. jūnija līgumu reglamentē Anglijas tiesības, tikai *High Court of Justice (England and Wales)* (Augstā tiesa (Anglija un Velsa)) kompetencē ir interpretēt minēto līgumu. Tā ir piebildusi, ka prasītāja nav norādījusi ne uz vienu no šīs tiesas nolēmumiem, ar kuru varētu tikt pamatots tās apgalvojums, ka tiesības uz mūzikas grupas “The Specials” nosaukumu esot tikušas nodotas trešajai personai.

29 No apstrīdētā lēmuma 40. punkta izriet, ka Apelācijas padome uz iespējamo šīs tiesas nolēmumu neesamību ir norādījusi, tikai lai konstatētu, ka viens no prasītājas apgalvojumiem nav pamatots. No tā savukārt nevar tikt secināts, kā to ir izdarījusi prasītāja, ka Apelācijas padome personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu ir izvērtējusi saistībā ar šādiem nolēmumiem, nevis, kā tā to pamatoti ir izdarījusi, saistībā ar Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktu.

30 Līdz ar to prasītājas arguments ir noraidāms.

31 Otrkārt, prasītājas arguments par atsevišķu 1979. gada 8. jūnija lēmuma noteikumu kļūdainu interpretāciju ir jāizvērtē kopā ar ceturto iebildumu, ar kuru prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā nav ņēmusi vērā atsevišķus minētā līguma noteikumus.

32 Līdz ar to otrais iebildums ir jānoraida.

Par trešo iebildumu, ar ko tiek apgalvota pierādīšanas pienākuma saistībā ar piekrišanu trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai pārnešana

33 Prasītāja apgalvo, ka no tā, ka Apelācijas padome nav ņēmusi vērā Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punktu, izriet, ka tā, pārkāpjot šo tiesību normu, ir pārnesusi pierādīšanas pienākumu saistībā ar piekrišanu trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai. Apelācijas padome esot kļūdaini pārmetusi prasītājai, ka tā nav iesniegusi tiesas nolēmumus, ar kuriem varētu tikt pamatoti tās apgalvojumi par atsevišķu 1979. gada 8. jūnija līguma noteikumu saturu. Minētajai padomei, ja tā

uzskatīja, ka jau iesniegtie pierādījumi nav pietiekami, esot bijis jālūdz personai, kas iestājusies lietā, iesniegt papildu pierādījumus par tās piekrišanu apstrīdētās preču zīmes izmantošanai, nevis jālūdz prasītājai pierādīt, ka persona, kas iestājusies lietā, nav devusi savu piekrišanu.

34 Jāatgādina, ka atcelšanas procesā apstrīdētās preču zīmes īpašniekam ir jāpierāda, ka viņš ir piekritis tam, ka trešā persona izmanto šo preču zīmi (skat. spriedumu, 2011. gada 13. janvāris, *Park*/ITSB – *Bae* (“PINE TREE”), T-28/09, nav publicēts, EU:T:2011:7, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Šajā lietā, kā pamatoti ir norādījusi prasītāja, personai, kas iestājusies lietā, ir jāpierāda, ka viņa ir piekritusi trešās personas apstrīdētajai preču zīmes izmantošanai.

36 Savukārt prasītāja kļūdaini apgalvo, ka Apelācijas padome ir pārnesusi uz to pierādīšanas pienākumu saistībā ar šādas piekrišanas neesamību.

37 Pirmkārt, no apstrīdētā lēmuma 4. punkta, pirmām kārtām, izriet, ka persona, kas iestājusies lietā, savos apsvērumos par prasītājas iesniegto atcelšanas pieteikumu ir iesniegusi izrakstus par atlīdzību, ko trešās personas bija samaksājušas par to veikto apstrīdētās preču zīmes izmantošanu. Otrām kārtām, Apelācijas padome minētā lēmuma 42. un 43. punktā ir norādījusi, ka par trešās personas veikto apstrīdētās preču zīmes izmantošanu personai, kas iestājusies lietā, visā laikposmā, kurā ir jāpierāda apstrīdētās preču zīmes izmantošana, tika maksāta atlīdzība, no kā minētā padome ir secinājusi, ka persona, kas iestājusies lietā, bija piekritusi trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai. No tā izriet, ka Apelācijas padome secinājumu par minētās piekrišanas esamību, pamatojoties uz personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem, ir izdarījusi atbilstoši šī sprieduma 34. punktā atgādinātajai judikatūrai.

38 Otrkārt, kā norādīts šī sprieduma 29. punktā, to, vai persona, kas iestājusies lietā, bija piekritusi trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai, Apelācijas padome nav izvērtējusi, ņemot vērā iespējamos *High Court of Justice (England and Wales)* (Augstā tiesa (Anglija un Velsa)) nolēmumus.

39 Līdz ar to prasītāja nevar apgalvot, ka Apelācijas padome ir pārnesusi uz to pierādīšanas pienākumu saistībā ar to, ka persona, kas iestājusies lietā, nav devusi savu piekrišanu trešās personas veiktajai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai.

40 No tā izriet, ka trešais iebildums ir jānoraida.

Par ceturto iebildumu, ar kuru tiek apgalvota atsevišķu 1979. gada 8. jūnija līguma noteikumu neņemšana vērā

41 Prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka tā nav ņēmusi vērā atsevišķus 1979. gada 8. jūnija līguma noteikumus, no kuriem izrietot, ka persona, kas iestājusies lietā, bija nodevusi ar mūzikas grupas “The Specials” darbību saistītās tiesības, kas ietver arī tiesības saistībā ar jebkādu šīs grupas nosaukuma izmantošanu, tostarp kā preču zīmi, un tādēļ tā vairs nebija minēto tiesību turētāja. Tā piebilst, ka, ņemot vērā šo tiesību nodošanu, ar personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem, pretēji Apelācijas padomes secinātajam, nevarēja tikt pierādīts, ka tā bija piekritusi trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai.

42 Pirmkārt, *EUIPO* apstrīd argumenta par apgalvoto personas, kas iestājusies lietā, veikto tiesību nodošanu atbilstoši 1979. gada 8. jūnija līgumam pieņemamību. Tas apgalvo, ka ar šo argumentu prasītāja patiesībā apgalvo, ka personai, kas iestājusies lietā, nebija tiesību lūgt reģistrēt apstrīdēto preču zīmi un ka līdz ar to tā pieteikuma par minētās preču zīmes reģistrēšanu iesniegšanas brīdī bija rīkojusies ļaunticīgi Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Tomēr, pirmām

kārtām, šī tiesību norma neesot piemērojama Eiropas Savienības preču zīmes atcelšanas procedūrā un, otrām kārtām, Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkts attiecoties uz preču zīmes izmantošanu, nevis uz tās īpašumtiesībām.

43 Jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktam Eiropas Savienības preču zīmi atzīst par spēkā neesošu, ja *EUIPO* iesniegts attiecīgs iesniegums vai pamatojoties uz pretprasību lietas izskatīšanas procesā par pārkāpumu, ja pieteikuma iesniedzējs, iesniedzot pieteikumu par preču zīmi, ir rīkojies ļaunticīgi.

44 Šajā lietā prasītāja apgalvo, ka apstrīdētās preču zīmes izmantošana ir daļa no tiesībām, ko persona, kas iestājusies lietā, atbilstoši tās norādītajam, bija nodevusi atbilstoši 1979. gada 8. jūnija līgumam un kuru īpašniece tā šīs preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī līdz ar to vairs nebija.

45 Nenoliedzami, šis arguments var tikt interpretēts tādējādi, ka tas nozīmē, ka persona, kas iestājusies lietā, nevarēja iesniegt pieteikumu par mūzikas grupas “The Specials” nosaukuma reģistrāciju par Eiropas Savienības preču zīmi. Tomēr prasītāja apstrīdētās preču zīmes atcelšanas procedūrā, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta b) apakšpunktu, nebija norādījusi uz personas, kas iestājusies lietā, ļaunticību minētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī.

46 Prasītāja būtībā vienīgi uzskata, ka persona, kas iestājusies lietā, nevarēja dot savu piekrišanu Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkta izpratnē trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai laikposmā, kurā ir jāpierāda faktiska izmantošana, jo tā vairs nebija to tiesību turētāja, kuras tika nodotas atbilstoši 1979. gada 8. jūnija līgumam. Līdz ar to *EUIPO* kļūdaini apstrīd prasītājas argumenta pieņemamību.

47 Tomēr *EUIPO* pamatoti apstrīd šī argumenta pamatotību. Jākonstatē, ka tam nav nozīmes, atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punktam nosakot, ka persona, kas iestājusies lietā, nav faktiski izmantojusi apstrīdēto preču zīmi vai ka tā ir tikusi izmantota ar tās piekrišanu.

48 Jāatgādina, ka prasības, saskaņā ar kuru preču zīmei ir jābūt faktiski izmantotai, lai tā tiktu aizsargāta saskaņā ar Savienības tiesībām, *ratio legis* ir ietverts faktā, ka *EUIPO* reģistrs nevar tikt pielīdzināts stratēģiskai un statiskai iesniegšanai, kas neaktīvam [tiesību] īpašniekam piešķir likumīgu monopolu uz neierobežotu laiku (spriedums, 2011. gada 15. septembris, *centrotherm Clean Solutions*/ITSB – *Centrotherm Systemtechnik* (“CENTROTHERM”), T-427/09, EU:T:2011:480, 24. punkts).

49 Šajā lietā ir jāatgādina, ka persona, kas iestājusies lietā, reģistrēja apstrīdēto preču zīmi 2005. gada 27. jūlijā un ka tai kā šīs preču zīmes īpašniecei atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 9. panta 1. punkta pirmajam teikumam bija ekskluzīvas tiesības uz šo preču zīmi. No Regulas Nr. 207/2009 51. un 55. panta noteikumiem izriet, ka uz Eiropas Savienības preču zīmi attiecas spēkā esamības prezumpcija (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2013. gada 13. septembris, *Fürstlich Castell’sches Domänenamt* /ITSB – *Castel Frères* (“CASTEL”), T-320/10, EU:T:2013:424, 27. punkts, un 2015. gada 25. novembris, *Ewald Dörken*/ITSB – *Schürmann* (“VENT ROLL”), T-223/14, nav publicēts, EU:T:2015:879, 56. punkts).

50 No tā izriet, ka prasītāja, pamatojot savu prasību, kura attiecas uz atcelšanas procedūru, pamatojoties uz Regulas Nr. 207/2009 51. panta 1. punkta a) apakšpunktu, nevar pamatoti atsaukties uz apgalvoto tiesību uz mūzikas grupas “The Specials” nosaukumu nodošanu atbilstoši 1979. gada 8. jūnija līgumam, lai pierādītu, ka persona, kas iestājusies lietā, nav faktiski izmantojusi 2005. gada 27. jūlijā reģistrēto apstrīdēto preču zīmi vai ka šī preču zīme ir tikusi izmantota ar tās piekrišanu Regulas Nr. 207/2009 15. panta izpratnē.

51 Otrkārt, saistībā ar argumentu par to, ka personas, kas iestājusies lietā, iesniegtajiem pierādījumiem nav pierādījuma spēka, ir jāatgādina, ka tai bija jāiesniedz pierādījumi par to, ka tā bija devusi savu piekrišanu trešās personas veiktai šīs preču zīmes izmantošanai.

52 Turklāt ir jānorāda, ka, ņemot vērā tās izraisītās Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieka ekskluzīvo tiesību izmantot šo preču zīmi izbeigšanās nozīmību, piekrišanai ir jābūt sniegtai tādā veidā, kas noteikti atspoguļo gribu atteikties no šīm tiesībām. Šāda griba parasti izriet no tiešas piekrišanas. Tomēr nevar tikt izslēgts, ka noteiktos gadījumos tā var netieši izrietēt no apstākļiem un faktoriem, kas pastāvēja pirms, vienlaicīgi vai pēc tam, kad trešā persona bija izmantojusi attiecīgo preču zīmi, un kas tāpat noteikti atspoguļo īpašnieka atteikšanos no tā tiesībām (skat. spriedumus, 2011. gada 13. janvāris, “PINE TREE”, T-28/09, nav publicēts, EU:T:2011:7, 61. punkts un tajā minētā judikatūra; 2015. gada 30. janvāris, *Now Wireless*/ITSB – *Starbucks (HK)* (“now”), T-278/13, nav publicēts, EU:T:2015:57, 35. punkts).

53 Šajā lietā, tā kā pieteikumu par atcelšanu prasītāja ir iesniegusi 2012. gada 30. oktobrī, iepriekš minētajā tiesību normā paredzētais piecu gadu laikposms ilga no 2007. gada 30. oktobra līdz 2012. gada 29. oktobrim (turpmāk tekstā – “attiecīgais laikposms”), un to lietas dalībnieki nav apstrīdējuši.

54 Lai pierādītu apstrīdētās preču zīmes faktisku izmantošanu attiecīgajā laikposmā, persona, kas iestājusies lietā, iesniedza *EUIPO* vēstules, kuras tai bija nosūtījis grāmatvedības eksperts un kurās bija detalizēti aprakstīta atlīdzība, ko tai bija samaksājušas trešās personas, kas bija izmantojušas apstrīdēto preču zīmi laikposmā no 2007. līdz 2012. gadam, kā arī detalizētus izrakstus saistībā ar šo atlīdzību par to pašu laikposmu.

55 Prasītāja neapstrīd šo dokumentu autentiskumu. Savukārt tā apgalvo, ka šie dokumenti no juridiskā viedokļa pietiekami nepierāda, ka persona, kas iestājusies lietā, bija piekritusi tam, ka minētajos dokumentos norādītās trešās personas izmanto apstrīdēto preču zīmi.

56 Šis arguments ir jānoraida. Saskaņā ar judikatūru, ja Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieks ir norādījis uz trešās personas veiktām šīs preču zīmes izmantošanas darbībām, lai pamatotu apgalvojumu par tās faktisku izmantošanu Regulas Nr. 207/2009 15. panta izpratnē, tas netieši apgalvo, ka šī izmantošana ir tikusi veikta ar tā piekrišanu (skat. spriedumus, 2011. gada 13. janvāris, “*PINE TREE*”, T-28/09, nav publicēts, EU:T:2011:7, 62. punkts un tajā minētā judikatūra, un 2015. gada 30. janvāris, “*now*”, T-278/13, nav publicēts, EU:T:2015:57, 36. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt šķiet maz ticams, ka šie dokumenti būtu varējuši būt personas, kas iestājusies lietā, rīcībā un ka tā būtu varējusi iesniegt tos kā pierādījumus apstrīdētās preču zīmes izmantošanai, ja šī izmantošana būtu tikusi veikta pret tās gribu.

57 Līdz ar to ir jāuzskata, ka šie elementi ir pietiekams pamats, lai no tā varētu secināt, ka apstrīdētās preču zīmes izmantošana attiecīgajā laikposmā ir tikusi veikta ar personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu.

58 Līdz ar to Apelācijas padome, pirmkārt, apstrīdētā lēmuma 42. punktā pamatoti ir norādījusi, ka persona, kas iestājusies lietā, ir saņēmusi atlīdzību par trešajām personām sniegto atļauju izmantot apstrīdēto preču zīmi, un, otrkārt, šī lēmuma 45. punktā pamatoti ir atzinusi, ka šī preču zīme ir tikusi izmantota ar personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu.

59 Tādējādi ceturtais iebildums ir jānoraida.

Par piekto iebildumu, ar ko tiek apgalvota neatbilstošu apsvērumu ņemšana vērā

60 Prasītāja pārmet Apelācijas padomei, ka to, vai persona, kas iestājusies lietā, ir devusi savu piekrišanu trešās personas veiktai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkta izpratnē, tā ir izvērtējusi, ņemot vērā trīs apsvērumus, kuri, tāsprāt, šajā ziņā nebija atbilstoši. Tādējādi neesot atbilstošs, pirmkārt, apstāklis, ko Apelācijas padome ir norādījusi apstrīdētā lēmuma 42. punktā, saskaņā ar kuru atbilstoši ieraksta līgumam starp mākslinieku un mūzikas ierakstu izdevniecību ar nosaukumu vai preču zīmi saistītās tiesības parasti netiek nodotas. Otrkārt, neesot atbilstošs arī apstrīdētā lēmuma 43. punktā konstatētais fakts, ka mūzikas ierakstu izdevniecība, ar kuru persona, kas iestājusies lietā, bija noslēgusi 1979. gada 8. jūnija līgumu, nebija izvirzījusi tiesības uz apstrīdēto preču zīmi *EUIPO*. Treškārt, tas, ka Apelācijas padome apstrīdētā lēmuma 44. punktā ir interpretējusi prasītājas argumentus tādējādi, ka to mērķis ir pierādīt personas, kas iestājusies lietā, ļaunticību apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas brīdī Regulas Nr. 207/2009 52. panta 1. punkta izpratnē, faktiski nozīmējot, ka tai ir jāiesniedz pieteikums par apstrīdētās preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu uz šī pamata. Tomēr jautājums par personas, kas iestājusies lietā, iespējamo ļaunticību neesot atbilstošs, lai izvērtētu tās piekrišanu trešās personas veiktajai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai.

61 Kā norādīts šī sprieduma 37. un 54. punktā, Apelācijas padome ir izsecinājusi personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu no tās iesniegtajiem pierādījumiem atbilstoši šī sprieduma 34. punktā atgādinātajai judikatūrai, it īpaši no grāmatvedības eksperta vēstulēm, kurās ir detalizēti aprakstīta atlīdzība, kas tai tika samaksāta par apstrīdētās preču zīmes izmantošanu, kā arī no detalizētajiem izrakstiem par šo atlīdzību attiecīgajā laikposmā. Kā izriet no šī sprieduma 57. punkta, šie pierādījumi paši par sevi bija pietiekami, lai varētu pierādīt, ka persona, kas iestājusies lietā, ir piekritusi trešās personas veiktajai apstrīdētās preču zīmes izmantošanai Regulas Nr. 207/2009 15. panta 2. punkta izpratnē.

62 Tāpat ir jānorāda, ka prasītājas kritizēto Apelācijas padomes apgalvojumu kā tādu mērķis nebija pierādīt personas, kas iestājusies lietā, piekrišanu, bet ka ar tiem tika atbildēts uz prasītājas argumentiem, kas bija iesniegti minētajai padomei un kas ir apkopoti apstrīdētā lēmuma 14. punkta pirmajā līdz piektajā ievilkumā un 39. punktā.

63 No tā izriet, ka piektais iebildums ir neefektīvs un ka tas līdz ar to ir jānoraida.

64 Tā kā neviens no prasītājas izvirzītajiem iebildumiem nav pamatots, vienīgais pamats ir jānoraida un tādējādi ir jānoraida arī prasība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

65 Saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar *EUIPO* un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

***2) Windrush Aka LLP* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Pelikánová Valančius Öberg

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2017. gada 22. martā.

[Paraksti]